

REPUBLIKA HRVATSKA
DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
URED ZA SUZBIJANJE KORUPCIJE
I ORGANIZIRANOG KRIMINALITETA
Zagreb, Branimirova 4

Broj: KO-US-87/2020 Rijeka,
13. kolovoza 2026.
SD/SD

ŽUPANIJSKOM SUDU U RIJECI

Na posl.br. K-Us-8/2017

Protiv presude Županijskog suda u Rijeci, Odjela za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, posl. br. K-Us-8/2017-1381 od 24. veljače 2026., u kaznenom predmetu protiv 1. B. O. i dr., zbog kaznenih djela iz čl. 291. st. 1. i 2. KZ/11 i dr., na temelju čl. 38. st. 2. t. 10. Zakona o kaznenom postupku, podnosim

Ž A L B U

- zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka (čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP)
- zbog nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja (čl. 470. st. 2 i 3. ZKP) u odnosu na toč. III, V i VI izreke
- zbog odluke o kazni (čl. 471. st.1. ZKP) u odnosu na toč. II izreke

Pobijanom presudom Županijski sud u Rijeci je u toč. I proglasio krivima 1. opt. B. O. za učin kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavak 1. i 2. KZ/11 u vezi članka 52. stavak 1. i 3. KZ/11, 6. opt. S. S. za učin jednog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavak 1. i 2. KZ/11 u vezi članka 52. stavak 1. i 3. KZ/11 te jednog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz odredbe članka 291. stavak 1. KZ/11 i 10. opt. A. J. B. za učin jednog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavak 1. KZ/11 u vezi članka 52. stavak 1. i 3. KZ/11. U toč. II izreke presude Županijski sud u Rijeci je 6. opt. S. S. najprije utvrdio za djelo iz toč. I presude po članku 291. stavak 2. KZ/11 uz primjenu članka 48. i 49. stavak 1. točka 4. KZ/11 kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) mjeseci, za kazneno djelo iz toč. 2) temeljem odredbe članka 291. stavak 1. uz primjenu članka 48. stavak 1. i 2. i čl.

49. st. 1. toč. 4. KZ/11 kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca te mu potom izrekao jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11 (jedanaest) mjeseci, uvjetno na tri godine, 1. opt. B. O. je za počinjeno kazneno djelo temeljem odredbe članka 291. stavak 2. KZ/11 osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, uvjetno na četiri godine dok je 10. optuženiku A. J. B. temeljem odredbe članka 291. stavak 1. uz primjenu članka 48. i 49. stavak 1. točka 5. KZ/11 osudio na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) mjeseca, uvjetno na jednu godinu. Toč. III je Republici Hrvatskoj djelomično dosuđen imovinskopravni zahtjev kojim je 1. opt. B. O. naloženo naknaditi iznos od 14.450,67 eura sa zakonskim zateznim kamatama, 6. opt. S. S. iznos od 14.450,67 eura te 10. opt. A. J. B. iznos od 4.515,58 eura sa zakonskim zateznim kamatama dok je sa ostatkom imovinskopravnog zahtjeva u iznosu od 81.219,49 eura Republike Hrvatska upućena na parnicu, a potom je u odnosu na kazneno djelo pod toč. 2) izreke Republici Hrvatskoj dosuđen imovinskopravni zahtjev u iznosu od 15.973,55 kuna/eura koji je dužan platiti 6. opt. S. S.

Nadalje, Županijski sud u Rijeci je u toč. V izreke izrekao oslobađajuću presudu i to u odnosu na 1. opt. B. O. zbog kaznenog djela primanja mita iz članka 293. st. 1. KZ/11 u vezi čl. 52. st. 1. i 3. KZ/11, 2. opt. K. U. zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz odredbe članka 291. stavak 1. KZ/11 u vezi čl. 52. st. 1. i 3. KZ/11, 3. opt. Ž. K., 9. opt. S. M. i 18. opt. Z. V. zbog kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz čl. 291. st. 1. i 2. KZ/11 u vezi članka 52. stavak 1. i 3. KZ/11 dok je Republika Hrvatska sa imovinskopravnim zahtjevom upućena na parnicu. Toč. VI je sud temeljem odredbe članka 453. toč. 3. Zakona o kaznenom postupku oslobodio od optužbe 1. opt. B. O. i 2. opt. K. U. da bi počinili kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti iz odredbe članka 291. stavak 1. KZ/11.

U odnosu na žalbu zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka (čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP)

Iz izreke pobijane presude u odnosu na 1. opt. B. O. proizlazi kako je osuđen za produljeno kazneno djelo zlouporabe položaja i ovlasti iz čl. 291. st. 1. i 2. KZ/11 u čijem sastavu je u toč. I obuhvaćena alineja 1.7, 1.17, 1.19, 1.22, 1.35, 1.47, 1.58 i 1.71, a koje su potom u cijelosti činjenično navedene i u oslobađajućem dijelu presude u toč. V izreke sa dodatkom da je imenovani za taj čin primio mito. Dakle, 1. opt. B. O. se najprije osuđuje za činjenični supstrat za koji se potom oslobađa u nastavku izreke pobijane presude, što izreku čini nerazumljivom, proturječnom samoj sebi i razlozima presude zbog čega se presuda ne može ispitati, čime je sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP.

Nadalje, sud je prilikom ocjene dokaza utvrdio da nisu dokazane pojedine radnje-alineje iz činjeničnog opisa produljenog kaznenog djela u odnosu na 1. opt. B. O., 6. opt. S. S. i 10. opt. A. J. B., a potom pogrešno u odnosu na taj, po mišljenju suda nedokazani dio činjeničnog opisa produljenog kaznenog djela, donosi oslobađajuću presudu, a trebao je po mišljenju državnog odvjetništva, takve alineje ispustiti iz činjeničnog opisa produljenog kaznenog djela. Iz obrazloženja presude slijedi da su takve alineje ispuštene kao nedokazane, a uvidom u sadržaj izreke razvidno je da je u

odnosu na sve takve alineje, izuzev 1.66, donijeta oslobađajuća presuda što čini izreku presude suprotnu navodima obrazloženja.

Uvidom u odluku suda vezanu uz imovinskopravni zahtjev Republike Hrvatske kako je to ranije navedeno odnosno okolnost da je toč. III isti djelomično dosuđen i odbijen u iznosu od 81.219,49 eura, da bi potom u toč. V Republika Hrvatska upućena u parnicu pri čemu se ne određuje u odnosu na koji iznos i u odnosu na koji postavljeni imovinskopravni zahtjev se isto odnosi, a niti takva vrsta različitih odluka suda ne proizlazi niti je specificirana u samom obrazloženju presude, to proizlazi kako izreka same presude je proturječna sama sebi kao i razlozima obrazloženja presude u dijelu upućivanja Republike Hrvatske u parnicu sa imovinskopravnim zahtjevom. Jednako tako, u istome je dijelu izreke sud najprije naložio plaćanje troškova kaznenog postupka 1. op. B. O., 6. opt. S. S. i 10. opt. A. J. B. dok je u preostalom dijelu izreke određeno da nužni izdaci okrivljenika i nužni izdaci i nagrada branitelja padaju na teret proračunskih sredstava, a u odnosu na navedene optuženike, prema mišljenju državnog odvjetništva, nije moguće odvojiti troškove kaznenog postupka, a niti je to pokušano učiniti od strane suda kako u izreci presude tako niti u obrazloženju presude jer je cijelo vrijeme trajanja kaznenog postupka provedena rasprava na kojoj je postojalo jedinstveno izvedenih dokaza, a radi se u većini i o sastavnim dijelovima (alinejama) produljenog kaznenog djela pa stoga nije jasno u kojem se dijelu i u odnosu na koje optuženike odnosi takva odluka o troškovima kaznenog postupka što izreku presude čini proturječnom samoj sebi, zbog čega smatramo da je počinjena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 1. točka 11. Zakona o kaznenom postupku.

Nadalje, u izreci osuđujućeg dijela presude u toč. II sud je prilikom odmjeravanja kazne 6. opt. S. S. i 10. opt. A. J. B. primijenio odredbe o ublažavanju kazne (čl. 48. i 49. KZ/11) dok u obrazloženju presude ne navodi da je kazna u odnosu na imenovane uopće ublažena, a ne navodi niti okolnosti koje su dovele do faktičnog ublažavanja kazne odnosno ne obrazlaže postojanje naročitih olakotnih okolnosti, a jasno je da u konkretnom slučaju, prema mišljenju državnog odvjetništva takvih okolnosti nema. Navedeni nedostaci izreku presude čine proturječnom obrazloženju pa se presuda u tom dijelu uopće ne može ispitati jer obrazloženje uopće ne sadrži razloge o primjeni članka 48. i 49. KZ/11.

U odnosu na nepotpuno i pogrešno utvrđeno činjenično stanje (čl. 470. st. 2 i 3. ZKP) u odnosu na toč. III, V i VI izreke

Tijekom rasprave sud je odbio dokazni prijedlog USKOK-a da se financijskoknjigovodstvenim vještačenjem obuhvate alineje iz produljenog kaznenog djela i to 1.52, 1.66 i 1.73 sa obrazloženjem da u tim slučajevima carinski službenici nisu imali zadanu provjeru utvrđivanja carinske vrijednosti robe, međutim, prema pravilima carinske službe, a i prema iskazima ispitanih svjedoka, osobito svjedokinje I. Š., voditeljice Odjela za carinsku vrijednost u Središnjem uredu Carinske uprave Republike Hrvatske, postupak utvrđivanja carinske vrijednosti sastavni je dio carinjenja, a carinski službenik koji provodi carinjenje pritom je ovlašten pristupiti utvrđivanju carinske vrijednosti neovisno o tome da li mu je takva provjera izričito

naložena, dok postupak utvrđivanja carinske vrijednosti podrazumijeva prije svega provjeru transakcijske vrijednosti. U ovom slučaju je iz preostalih dokaza bilo razvidno kako carinski službenici postupaju zajednički, znajući da carinska vrijednost prijavljene robe u deklaracijama je znatno snižena, što je i sud naveo u svome obrazloženju za osuđujući dio presude zbog čega smatramo da je bilo potrebno iste alineje obuhvatiti nalogom za vještačenje. Sud je također odbio dokazni prijedlog USKOK-a da se u odnosu na te alineje pročita raniji nalaz i mišljenje vještakinje D. B. T. uz obrazloženje da je sukladno prijedlogu USKOK-a provedeno drugo vještačenje po drugim kriterijima pri čemu nije uzeto u obzir kako je to ranije vještačenje bilo određeno nalogom suda i po kriterijima zadanim od istoga suda te nije bilo razloga da se u novoj raspravi takav nalaz odnosno mišljenje vještaka i ne pročita jer ne predstavlja nezakoniti dokaz, a odbijanjem provođenja novog vještačenja nije utvrđeno je li u konkretnom slučaju i u kojem iznosu nastupila šteta za Državni proračun. Nadalje, taj je dokazni prijedlog odbijen kao nevažan i odugovlačeći što prema mišljenju državnog odvjetništva ne može biti slučaj obzirom se radilo o tri alineje produljenog kaznenog djela te čitanje nalaza i mišljenja vještaka samo u tom dijelu ne bi zahtijevalo neko dulje vrijeme.

U odnosu na pogrešno utvrđeno činjenično stanje prvenstveno se ističe kako je pogrešan zaključak suda o nepostojanju međusobnog dogovora optuženika. Naime, osim iz dokaza koji su izloženi za konkretna carinjenja koja su predmetom ove optužnice, iz telefonske komunikacije među optuženicima i otpremnicima i iskaza svjedoka zaključuje se o njihovim međusobnim odnosima, načinu na koji su međusobno funkcionirali i doprinosili ostvarenju zajedničkog dogovora u zajedničkom interesu. Iz sadržaja posebnih dokaznih radnji i iskaza svjedoka proizlazi da su svi optuženici znali za dogovor da se roba koju na carinjenje podnose M. S. i Z. P., obzirom se radilo o robi kineskoj podrijetla, neće detaljno provjeravati zbog količine kao i da će se carinska vrijednost takve robe određivati u minimalnim iznosima. U prilog tomu govori i Tablica koju je sastavio 1. opt. B. O. prema najnižim mogućim cijenama za robu određenog tarifnog broja, a koju je potom predao špediterima i drugim carinskim službenicima, a kako bi prikriili takvo postupanje dogovorili su se da će prilikom svakog pregleda robe formalno osporavati carinsku vrijednost takve robe i utvrđivati novu (višu i sukladno Tablici) kako bi prema svojim nadređenima ostvarili privid urednog rada na predmetima. Također, sud u obrazloženju navodi za pojedine optuženike i pojedine alineje da nije utvrđen međusobni dogovor za svako optuženo carinjenje, a pri čemu gubi iz vida kako nije ni nužno postojanje prethodnog dogovora među sudionicima grupe za svaku pojedinu aktivnost jer je dogovor postojao na razini cjelokupnog postupanja carinskih službenika i špeditera pri čemu se ne mora raditi o nekom većem stupnju međusobne organiziranosti i povezanosti. Dodatno, u konkretnom je slučaju evidentno da je svaki od optuženika neposredno djelovao kod postizanja zajedničkog cilja za kojim idu. Na temelju svega iznijetog zaključuje se o postojanju uhodanog sustava oformljenog između carinskih službenika i otpremnika kojim se omogućavao uvoz robe kineskog porijekla uz nerealno nisko iskazane carinske vrijednosti na koje su se obračunavala carinska i porezna davanja u umanjenim iznosima, a uzrokovanjem štete Državnom proračunu Republike Hrvatske.

Smatramo da je sud u odnosu na 1. opt. B. O. pogrešno izveo zaključak kako ne postoji dovoljno nedvojbeno utvrđenih indicija koji bi potkrijepili tvrdnju da bi u

svakom od optuženih carinjenja isti primio mito jer iz prednje navedenih razloga postojanja međusobnog dogovora za počinjenje takvih kaznenih djela u njihovoj ukupnosti uz rezultate posebnih dokaznih radnji proizlazi suprotno. Naime, iz razgovora 1. opt. B. O. i M. S. od 21.02.2013. u 14:28 sati, u proizlazi kako 1. opt. B. O. u kontekstu nepodizanja carinske vrijednosti otpremniku M. S. govori da je on sam kralj terminala i zauzvrat traži "bonusić". Potom, u telefonskom razgovoru otpremnika Z. P. i muške osobe korisnika broja telefona ... ("S.") od 24.4.13. u 11:55 sati "S." pita Z. P. kako ide carinjenje za kinesku robu u R., da li neke osobe zajejavaju prilikom carinjenja. Z. P. kaže da ide dosta dobro. "S." pita kako prolaze cijene, a Z. P. kaže da je tekstil 85 hiljada, to da je sa carinom, to ako je sve 100% prijavljeno, a cipele da nije dugo imao jer radi sa tekstilom, a osoba koju je imao za cipele je otišao kod M. i cipele da su dosta dobre, tj. da je cijena dosta spuštена za cipele, da je stopa oko 2,5, da bi trebao vidjeti fakturu da se onda može dogovoriti s nekim. "S." pita kakve su cijene da bi se prošlo carinjenje, Z. P. kaže da je on najskuplji špediter u R. i da za K. ima iste cijene što se tiče špedicije, da je usluga 2200 kn za kontejner za carinjenje plus troškovi otvaranja i zatvaranja kontejnera, a da carini i dolje i na K., to da ovisi kakva je situacija, ima dodatnih troškova za otvaranje i zatvaranje kontejnera i za postavljanje kontejnera. Z. P. dalje kaže da ima još troškova sa strane i da zna kako to ide. "S." pita koliko je to sa strane, na što Z. P. kaže da nije to baš zgodno preko telefona pričati, a "S." pita da li je to 500, 600, 700..., na što Z. P. kaže da je više. Upravo rezultati posebnih dokaznih radnji te smišljeno postupanje 1. opt. B. O. koji iskorištava činjenicu da mu je povjereno sastavljanje Tablice ukazuje na to da je prilikom svakog carinjenja za svoj „trud“ od špeditera kao zahvalu primao najmanje iznos od 500,00 kuna kako to proizlazi iz cjelokupno provedenog dokaznog postupka.

U odnosu na oslobađajuću presudu prema 2. opt. K. U., 3. opt. Ž. K., 9. opt. S. M. i 18. opt. Z. V. iz toč. III izreke pobijane presude ističemo kako iz rezultata provedenog dokaznog postupka proizlazi da je temelj inkriminiranom postupanju svih optuženika prije svega iskorištavanje i zloupotrebljavanje činjenice da su carinici prilikom utvrđivanja carinske vrijednosti robe, a koja služi kao osnovica za obračun carinskih davanja, imali mogućnost njezine procjene. Odredbe Carinskog zakona koje uređuju način utvrđivanja carinske vrijednosti naime po samoj prirodi tematike koju uređuju u svojoj primjeni ne rezultiraju egzaktnim rješenjima, već reguliraju metode i smjernice za čim točnije utvrđivanje carinske vrijednosti. Iste su stoga svojevrsni okvir i smjernica za postupanje carinskih službenika, koja se u konačnici ipak svodi na njihovu savjesnu, stručnu i dosljednu procjenu. Na navedeno se nadovezuje činjenica da vjerodostojnost računa kineskih izvoznika priloženih u carinskom postupku u utuženo vrijeme nije bilo moguće provjeriti jer nisu postojali međunarodni ugovori o međusobnoj carinskoj suradnji između R. H. i N. R. K. Iz sadržaja posebnih dokaznih radnji je vidljivo da gotovo svakom inkriminiranom carinjenju, odnosno predaji carinske deklaracije carinarnici od strane otpremnika, prethodi raspitivanje otpremnika o tome koji je carinik u službi na taj dan. Optuženici su također redovito javljali otpremnicima kada su na poslu i na kakvoj su ruti raspoređeni. Otpremnici su se prilagođavali dobivenim informacijama, pa nerijetko i prenapućivali robu iz CI L. R., gdje bi se ista fizički nalazila nakon iskrcaja s broda, u CI Š., gdje bi se provodio carinski postupak, a samo kako bi iskoristili okolnost da je određeni carinik CI Š. u službi taj dan, posebice ukoliko bi isti javio da je sam. S tim u vezi, određenu ulogu imali su i kontrolori 2. opt.

K. U. u CI L. R. i 9. opt. S. M. u CI Š. Kontrolori su naime osobe koje svaku prihvaćenu carinsku deklaraciju sukladno Naputku dodjeljuju u rad određenom cariniku. Imenovani su time, a sukladno dogovorima sa špediterima i optuženicima, omogućavali da oni doista i dobiju određeni predmet u rad. Za 9. opt. S. M. primjerice M. S. u telefonskom razgovoru od 04.04.2013. u 22:21 sati T. S., koja ga pita da li „kineze“ odraduju redovno, odgovara da ne, da je S. u igri, on da koordinira da dobije tko treba dobit, kad on to uhvati u ruke to da je sve filharmonija. 2. opt. K. U. je prema rezultatima posebnih dokaznih radnji i praćenja optuženika bila u prijateljskim odnosima sa M. S. i Z. P. te je iste obavještavala o svojoj odsutnosti s posla. Kontrolori su također, sukladno dogovoru sa carinskim službenicima i špediterima, prividno „podizali“ razinu provjere carinskih deklaracija i nalagali preglede robe znajući da to carinski službenici neće odraditi u potpunosti, a sve to iz razloga da njihovim nadređenima ne pobude sumnje u moguće nepravilnosti. Optuženici, nakon što bi dobili određeni predmet u rad sukladno navedenom dogovoru, nisu postupali sukladno pravilima službe te su na nevjerodostojne račune izvoznika i u skladu s njima sačinjene carinske deklaracije nadovezivali svoje nepropisno postupanje, a kako bi realizirali cilj dogovora s otpremnicima, tj. omogućili manje plaćanje carinskih davanja uvoznicima.

Njihovo nepropisno postupanje sastojalo se između ostalog u neprovođenju kontrole količine i time puštanju neprijavljene robe u slobodan promet. Isto proizlazi iz naknadnih provjera koje su vršili službenici Odjela mobilnih jedinica Z. i R., a koje su detaljnim pregledima utvrdile višak robe u odnosu na deklariranu i ocarinjenju robu (npr. kod točke 1.17.) ili naprijed navedene dokumentacije oduzete od otpremnika iz koje proizlazi da je na krivotvorenoj fakturi bio prijavljen samo dio robe, pri čemu optuženi carinici, unatoč naloženoj provjeri količine cijele pošiljke, takve viškove nisu evidentirali sačinjavanjem zapisnika o utvrđivanju količine robe. Neprijavljenu robu isti bi u nekim od inkriminiranih slučajeva (npr. carinjenje pod točkom 1.4.) također bili utvrdili i da su izvršili pregled sve robe za potrebe provjere povrede intelektualnog vlasništva koja im je bila naložena. Naime, kako je o tome iskazivao svjedok R. B., provjera povrede intelektualnog vlasništva može se dosljedno provesti samo otvaranjem svake kutije i vizualnim pregledom robe, posebice kod uvoza robe kineskog porijekla koja se pakira u neoznačenim kutijama. U takvim slučajevima postupanje carinika sukladno obvezi provjere povrede intelektualnog vlasništva rezultiralo bi utvrđenjem postojanja nedeklarirane, odnosno pogrešno deklarirane robe.

Nepropisno postupanje optuženika, osim navedenog, najvećim dijelom se odnosilo na njihovo nepostupanje sukladno obvezi utvrđivanja carinske vrijednosti. Iz prikupljenih dokaza tako proizlazi da isti carinsku vrijednost nisu uopće utvrđivali, kao što je to slučaj kod carinjenja opisanog pod točkom 1.58. Nadalje, isti su carinsku vrijednost utvrđivali nepropisnim prihvaćanjem transakcijske vrijednosti pozivom na čl. 33. ili 37. CZ-a, kao što je to slučaj kod carinjenja opisanog pod točkom 1.17. U vezi navedenog pojašnjenja je dala svjedokinja I. Š., koja je u svom iskazu navela da prihvaćanje transakcijske vrijednosti pozivom na navedene odredbe nije dopustivo, jer prihvaćanje transakcijske vrijednosti uvijek podrazumijeva da je carinska vrijednost utvrđena sukladno čl. 31. CZ-a. Primjena bilo koje druge odredbe, pa tako i čl. 33. i 37. CZ-a, nužno podrazumijeva osporavanje transakcijske vrijednosti te stoga utvrđivanje carinske vrijednosti u iznosu različitom od iznosa transakcijske vrijednosti i

sačinjavanje propisanog zapisnika o tome. Nadalje, optuženici su carinsku vrijednost nepropisno utvrđivali temeljem čl. 33. CZ-a pozivom na usporedne deklaracije koje se iz različitih razloga nisu smjele primijeniti na carinjenje na koje su primijenjene i to npr. da su kao usporedne koristili deklaracije stare po nekoliko godina (npr. kod carinjenja pod točkom 1.6.).

Iz svega naprijed navedenog slijedi da je sud na temelju izvedenih dokaza pogrešno utvrdio odlučne činjenice u odnosu na navedene optuženike i kazneno djelo, odnosno da je donio pogrešan zaključak o nepostojanju kaznene odgovornosti optuženih carinskih službenika i kontrolora.

U odnosu na odluku o kazni iz toč. II izreke (čl. 471. st.1. ZKP)

Naslov smatra da je sud 1. opt. B. O., 6. opt. S. S. i 10. opt. A. J. B. izrekao preblagu kaznenopravnu sankciju. Kako je već naprijed istaknuto sud je u izreci u odnosu na 6. opt. S. S. i 10. opt. A. J. B. primijenio odredbe o (sudskom) ublažavanju kazne, a da u obrazloženju presude nije naveo iz kojih je razloga primijenio odredbe čl. 48. i 49. KZ/11 odnosno je li utvrdio i koje su to naročite olakotne okolnosti koje bi opravdavale primjenu takvih odredbi. Sud je precijenio značaj olakotnih okolnosti kod optuženika u vidu dosadašnje neosuđivanosti pri čemu nije cijenio otegotnim 1. opt. B. O. činjenicu da je isti osuđen za kazneno djelo tjelesne ozljede 2023. dok nije u dovoljnoj mjeri cijenio utvrđene otegotne okolnosti. Naime, držimo da je sud trebao kritičnije cijeniti način počinjenja kaznenog djela i to upravo što se radi o produljenom kaznenom djelu zlouporabe položaja i ovlasti u čijem se sastavu nalazi više kaznenih djela, a također nije u dovoljnoj mjeri uzeta u obzir društvena opasnost počinjenja kaznenog djela kojima je narušen ugled carinskih službenika koji zakonito i u skladu s propisima obavljaju svoju dužnost uz dojam koji isti stvara kod građana u smislu generalnog nepovjerenja u pravni poredak. Stoga smatramo da se izrečenom kaznenopravnom sankcijom u vidu uvjetne osude ispod i na donjoj granici propisane kazne zatvora neće poslati poruka koja će opravdati generalnu prevenciju već držimo da je opravdano optuženicima izreći bezuvjetne kazne zatvora sve kako bi se u budućnosti preveniralo činjenje ovakvog ili sličnih kaznenih djela.

Slijedom navedenog

p r e d l a ž e m

da Visoki kazneni sud preinači pobijanu presudu na način da optuženike B. O., K. U., Ž. K., S. M., A. J. B. i Z. V. proglasi krivima za optužena kaznena djela, kao i da B. O., S. S. i A. J. B. izrekne bezuvjetnu kaznu zatvora odnosno podredno da ukine citiranu presudu i predmet vrati na ponovno suđenje i odluku.

Temeljem čl. 11. ZUSKOK-a obavlja poslove
zamjenice ravnatelja
zamjenica općinske državne odvjetnice u
Rijeci
Sanja Došen, v.r

